

Oerwoudgeluiden

Genietend van het rustige, frisse winterweer fiets ik langs het Centraal Station Leeuwarden. Een vrouw met hoofddoek en lange rokken staat te wachten naast een niet meer zo nieuw autootje. Ze kijkt in de richting van de stationshal. Ik kijk naar haar, omdat ze me doet denken aan mijn buurvrouw N. Die draagt als moslima ook een hoofddoek, maar ze is mooier en jonger dan deze vrouw en haar kleding is altijd prachtig gekleurd. De hoofddoek van deze mevrouw ziet er een beetje flets uit, net als zijzelf. Ze straalt iets kwetsbaars uit.

Ineens zijn daar die twee jongemannen op de fiets. Blond en weldoorvoed, met roodbruine koppen door teveel bier en zon. Type student, maar dan niet in de wijsbegeerte. Op weg naar de fietsenstalling zien ze de vrouw staan. Ze gaan langzamer fietsen, met een boog bij haar langs. Als ze haar passeren, maken ze oerwoudgeluiden. Heel nadrukkelijke, onmiskenbare oerwoudgeluiden met bijbehorende apen-mimiek. Bij de ingang van de fietsenstalling blijven ze staan. Ze blijven naar haar kijken, met een spottende lach op hun smoel.

Ik ga vol in de remmen en posteer me met mijn fiets bij de vrouw. Zwijgend kijk ik naar de knapen. Wat gaat dat snel, zo'n adrenalineshot. Het ene moment trapte ik nog heel relaxed voor het station langs en nu ontplof ik bijna van woede. Waag het niet, nog één geluid te maken, waag het niet!, denk ik. En ben me ineens sterk bewust van de zware slotketting in mijn fietstas. Maar het enige dat ik doe is kijken. Terugkijken, namens de vrouw.

Haar blik schiet verward heen en weer tussen de mannen en mij. Dan draait de ene man zich om en verdwijnt in de fietsenstalling. De andere is ineens erg geïnteresseerd in het gekrioel bij de stationsuitgang. Is de lol er af, nu een blond mens met blauwe ogen ineens partij kiest voor een "kopvod"? Ik fiets verder, maar blijf me de rest van de dag afvragen hoe vaak dit gebeurt. En nu, een week later, gaan mijn gedachten nog regelmatig terug naar dit voorval.

Wat zijn dit voor lui? Ik hoop dat ze dronken waren en in nuchtere toestand niet racistisch zijn. Ik hoop dat ze een uitzondering zijn. Dat de meeste studenten dit nooit zouden doen, ook niet als ze stomdronken zijn. Ik hoop dat ze spijt hebben als ze het zich herinneren. Het duurde hooguit tien seconden en wat stelde het nou eigenlijk voor? Niet meer dan een stom incident. Maar ik weiger het zo te bekijken. Er zijn in de geschiedenis vaker dingen klein begonnen.

Het maakt me bang. Niet om mezelf, maar om al die moslimgezinnen in ons land. Zoals het gezinnetje van mijn buurvrouw N. Die leuke, lieve, nette mensen, die we goed genoeg kennen om te weten dat ze ieder voor zich in de nagel van hun kleine teen meer beschaving hebben dan tien roodbruine, blonde dikkoppen met teveel bier in hun pens. Ik hoop dat anderen die zoiets meemaken, op zijn minst ook in de remmen knijpen. Letterlijk of figuurlijk. Alles is beter dan het hoofd afwenden en doorfietsen.

Tjitske Bronkhorst